

# LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

15. Desember 1986

22. Årg.

## Sjå, eg står for døra og bankar på

(Openb. 3, 20)

Julehøgtida står atter for døra, då me minnest og høgtidar at Jesus blei fødd, då Guds Son kom til verda på same måten som alle oss menneske, kom inn i slekta og blei ein av oss, då utan synd. Då må me og koma ihug kvifor han kom! Engelen sa til Maria: «Du skal kalla han Jesus, for *han skal frelsa folket frå syndene deira*».

Det første Jesus møtte her i verda var *ei stengd dør*. Det står skrive: Der var ikkje rom i herbyrge. Alle stader der menneske bur, der var det oppteke, så foreldra blei henvist til ein stall, og der blei han fødd, sveipt i klutar og lagd i ei krubba der dyra får sin mat. Skrifta lærer at han i krubba var, og er, «brødet frå himmelen som kom ned for å gi verda liv» (Johs. 6,48-51).

Men i jula skal me og minnast at frelseverket *har Jesus fullført*. Jesus sa i Johan. 17,4: «Eg hev herleggjort deg på jorda (Gud), og fullført det verket du gav meg å gjera»,

og på krossen sa han: «det er fullført! og han oppgav si ånd».

Kva var det så Jesus fullførde? Han var som ein av oss, og blei prøvd i alle ting i likning med oss. Men han var også ulik oss andre, for han var og kalla seg sjølv for *Menneskesonen*, d.v.s. menneske med stor M, eitt menneske ulik alle dei andre. han var fødd utan synd, i motsetning til oss som alle er fødd i synd og med synd, og han levde eit liv i fullkommen lydnad mot Gud, uten å gjera synd mot Gud, fullkommen rein og rettferdig for Gud, eit liv til Guds fulle behag. Og dette livet levde Jesus i vår stad, og det står at det som var umogeleg for lova, på grunn av vårt syndige kjøt som ikkje vil lyda Guds lov, kan det ikkje heller, det gjorde Gud då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning. (Rom. 8. kap.). Det er grunnen til at Gud kan vitna om Son sin i 1. Johs. brev 5, 10-12: «Og dette er vitnemålet at Gud hev gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i

Son hans. Den som hev Sonen, hev livet; Den som hev Sonen, hev livet, dem som ikkje hev Guds Son, han hev ikkje livet.»

For det andre var Jesus det Guds offerlam som tok bort verda si synd, som Johs. døyparen vitnar om han. Og folket på hans samtid sa om Johannes: «Johs. gjorde ikkje noko under, men alt det han sa om denne mannen (Jesus), det var sant.» Synda er sona, skulda betalt, domen over oss er eksekvert, ved at Gud la det alt på Jesus og let det råma han i staden for oss, så me skulle gå fri og bli frelst.

For det tredje sto Jesus opp frå grava tredje dagen, som Gud hadde sagt gjennom Skriftene. Jesus sigrar over døden og braut døden si makt då han sto opp frå grava som den første av dei døde. Difor kunne Jesus seia til sine: «*Eg lever og de skal leva!*» Kom ihug at me har ein levande frelsar! og han sa til Marta: «Den som trur på meg, skal leva om han so dør; og den som lever og trur på meg, han skal i all æva ikkje døy.»

Denne levande frelsar vil også besøkja deg i denne julehelga. Han vil banka på døra til heimen din, og han vil banka på hjartedøra di. Då spørst det om han møter ei stengd dør, eller om du høyrer hans røyst og let opp døra?

Det er trist å møta og sjå dei mange heimane, og dei stengde hjarto, som held jul utan Jesus, fødselsdags barnet. Herbyrget er fullt av dei forgjengelege ting som

høyrer verda til. Denne verda sin fyrste, verda si ånd og vantru fyller hjarta og heim.

Kvífor bankar Jesus på døra? Fordi han vil inn i ditt hjarta og liv, og gi deg «Guds nådegåva, Guds julegåva, som er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre». Om nokon høyrer mi røyst, og let opp døra, so vil eg gå inn til han og halda nattverd med han, og han med meg, seier Jesus i ordet ovanfor (Openb. 3,20). Han vil gi seg sjølv til deg, sin eigen lekam og sitt dyre blod, og dermed forlating for alle dine synder, eitt evig liv med barnekår og arverett hjå Gud, fred med Gud og eit reinsa samvit overfor Gud. Slepp han inn, og lat han evig verta din!

Gjer ikkje på same måten som me gjorde. Eitt minne frå barneåra har fylgt meg til denne dag. I den tida ferdast ein stakkar kring i bygdene våre, som på folkemunne blei kalla «kambarusken». Namnet fekk han som namnet seier, avdi han spela på kamb og såg nokså rusken ut, så ingen hadde hug å ta han inn i huset sitt, så han ofte måtte ta til takke med ein tom bås i fjøset. Men han banka på dørene og spurde: Kan eg få spela for mat og losji? Ein dag me såg han kom, fekk me barna beskjje om å vera heilt stille, døra blei låst, og så sat me der og venta på at han skulle tru ingen var heime og gå. Bank, bank, bank lydde det på døra, og så var det stille ei stund, så banka han på nytt og på nytt. Men ingen reaksjon innanfrå. Me kikka i vindauge

om han gjekk, men kunne ikkje sjå han gjekk, til slutt gjekk det så lang tid, at me trudde han var gjen- gen, og lukka opp døra. Men der sto han smilande og blid, og spurde: Kan eg få spela for mat og losji? Og han fekk koma inn, og fekk både mat og husrom.

På same måten gjer mange menneske det når Jesus bankar på døra. Dei set stille, utan å reagera eller svara på bankinga, for dei er redd for å sleppa han inn, for dei ser på Jesus på same måten som Esaias seier om jødefolket i kap. 53: Han såg ut som ein renning som rann or turre jorda for deira augo, han hadde ingen skapnad eller herlegdom, me såg han, men han såg ikkje hugneleg ut. Vannvyrd var han, so folk helt seg unna, ein mann i pinsler og sjukdom; han

var som ein som ingen vil sjå på, vannvyrd, og me rekna han for in- kje. Slik ser også det naturleg og vantru menneske på Jesus i vår tid.

Men dei visste ikkje kva som låg bak det ringe ytre, bak krossen sitt evangelium. Våre sjukdomar var det han tok på seg, og våre piner var det han bar, medan me trudde han var heimsøkt og slegen av Gud. Ja, han vart såra for våre brot og sundbroten for våre synder; straf- fa låg på han, so me skulle få fred, og ved hans sår hev me fenge læ- kjedom.

«Høyrer du den stille kallen, dypt i sjel og sinn, det er Åndens røst som sier, gå og lukk din frelser inn». Då vil du få ei velsigna julehelg, og ei gåva frå Gud som over- går all menneskeleg forstand.

Med dette vil eg helsa alle lesarar av bladet, og alle våre mange vener og brør og systre i Kristus Jesus, med takk for alt i året som går og Guds rike velsigning over julehelga og året som kjem. Det blir nok siste gongen eg sender julehelsing på denne måten, då eg sluttar av med mainummeret 1987, og ein annan yvertek arbeidet med bladet.

*Helsing frå redaktøren og kona*

### Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseeing og adresseforandring.

Gaver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn  
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.  
Tlf. 05/551080

### Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S



## God Jul!

Ja, dette er et utrykk vi kjenner godt, og i disse dager er det på nærmest hvermanns lepper, og lys er imot oss fra alle mulige steder, endatil fra de simpleste ukebladers forsider.

Men så opplever vi desverre resten av året, at julens *sanne* innhold og budskap oppfattes som alt annet enn *godt* av den store massen som feirer dagen, og fyller landets kirker og forsamlingshus, enda til trengsel mange steder. Hans plass i krybben er ikke for stemningsfullhetens skyld, men viser oss at det «herberge» Han kom til, allerede var fylt. Det var ikke plass til Ham, og noen årtier lenger framme ventet korsets død. *Det var Jesu stilling i denne verden!*

Du kan høre fra mange hold idag, at vi bør glede oss over at religiøsiteten ennå er så stor i folket, som vi ser det i julen. Men hadde Herren gledet seg over *religiøsiteten* i Israel, så var det aldri blitt oppreist noen domsprofet i det folket. Da ville navn som Esaias, Esekiel og Jeremias vært ukjente for oss, for det manglet såvisst ikke på religiøsitet i Israel i de tidene.

Men hva sier så Herren? Eders nymåner og fester hater min sjel, de er blitt mig en byrde; jeg er trett av å bære dem Es. 1,14 og v13- jeg tåler ikke *høitid* og *urett* sammen.

Det var tale om en ytre dyrkelse. De holdt gjerne de dager og fester som var pålagt i det ytre, men det

innvortes menneske, hjertet var langt borte fra Herren, uten tanke på omvendelse fra sine *egne* veier. Å ja, en stor del av menneskene kan godt holde religiøse fester og dyrke Gud, bare det får være på deres egne premisser, og utifra sine egne tanker og meninger om Gud. Men når Gud trer fram og begynner å gjøre sine rettmessige krav på mennesket gjeldende, da er det også forbi med enhver velvilje fra menneskets side. Da blir fiendskapet, synden åpenbar. Vår vilje er motsatt vår skapers! Denne forferdelige skaden var det Jesus kom for å bøte. Han kom ikke for å gi oss mulighet til en stemningsfull fest, med knitrende snø, bjelleklang og glitter, men for å være *forsoneren*. *I Ham var Gud og forsonete verden med seg selv.* 2 Kor. 5, 18-19.

Nei, vi skal ikke glede oss over folkets religiøsitet, det er det nemlig ingen grunn til, men heller over dette budskapet som ennå idag har kraft til å frelse, til å føre fra mørke til lys, ifra Satans makt og til Gud. Så lenge dette budskapet får lyde uavkortet iblant oss, så er det ennå håp for oss alle, bare det ikke får synke ned til en stemningsfull *festlighet* en gang i året, bestående av god mat, dekorasjoner, levende lys osv. som ikke er annet enn en mettelse av det naturlige menneskets religiøse behov. Jesus kom ikke for å mette denslags behov, men for å i sin egen person berge oss fra den

største nød, den kommende vredesdom!

Så får vi feire jul på tradisjonelt vis som det heter, men ikke glemme at Herren ser til hjertet. Tro eller vantro?

Så får alle som har del i dette budskap og denne person, Jesus Kristus, ha en riktig GOD jul

*Einar Kristoffersen.*

## Ja tenk på han...

So lat no og oss, etter di me hev so stor ei sky av vitner ikring oss, leggja av alt som tyngjer, og synda som heng so fast ved oss, og med tolmod renna i den kappstrid som er oss fyresett, med di me ser på opphavsmannen og fullendaren til trua, Jesus, han som for den gleda som venta han, leid med tol, utan å vyrda vannæra, og no set på høgre sida av Guds kongstol. Ja tenk på han som tolde slik motsegn av syndarar i mot seg, so de ikkje skal trøytna og verta motlause i hugen. Heb. 12. 1-3.

Det er eit ufattelig under som skjer når ein synder vert frelst, og får liv i Gud. Men, då tek også striden til mellem det nye og det gamle menneske. Sjelefjenden set alt inn på å få sin gamle bustad igjen. Han er seig og uthaldande. Mange truande kjem i store vansker når freistaren og forføraren møter dei. Difor må vi huska på at trua som vart født ved evangeliet, må fornyast bare ved evangeliet.

Det er bare ved forkynninga av Kristus Jesus at trua kjem, og at ein vert bevart i eit sant og sundt

Gudsforhold. Kva hjelper det om ein kjem til trua på Kristus, om ein ikkje forsatt lever i den. Her står og fell alt med korleis vi ser på Jesus Kristus. Det er lett å gløyma, og lett å komma bort i frå, i vår tid. Då kunnskapen er vorten stor, og Guds ord ikkje lenger er ufeilbart og hellig. Dette treng vi å koma i hug.

Mange mennesker er komen i store åndelege vansker her. Ja, held på og lida skibbrot på trua. Kvifor? Fordi dei er komen bort frå sanninga om Jesus Kristus, kven han er, og kva han har gjort i sitt jordeliv.

Ja, tenk på han! Det vert set fram som eit forbilete for oss. Vi må visa kjærleik og medkjensla, vera gode og hjelsome, ta oss av dei fattige, så vi trur fullt og fast på det gode at det skal sigra i oss, og i blant oss. Vi skal læra av Jesus i liv og gjerning.

Dei fleste menneske tenkjer på Jesus som lærer og forbilete. Dette er både godt og nødvendig om ein skal læra Jesus å kjenna. Vil nokon gjera etter hans vilje, skal han få

røyna om læra er frå Gud, eller om eg taler om meg sjølv. Joh. 7.17.

Ved å fylgja Jesu liv og læra, får ein erfara å vera langt borte frå det ein tenkte om seg sjølv. Ein får kjenna egoisma og egenkjærleiken som aldri før. Domen over eit hardt, koldt og åndeleg dødt hjarta vert ein røyndom, slik Jesus sa det: «De har djevelen til far, og vil helst gjera det som far dykker gjorde, han var ein morder frå fyrste tid, og har ikkje sitt støde i sanninga, for det finst ikkje sanning i han. Joh. 8,44.

Ja, men eg er no sann, tenkjer du, ingen kan skulda meg for å vera ein løgner og morder. Men kjære, det er jo han du vil ha til forbilde og læra av, som seier dette om deg og meg. Det er ikkje det du trur og ynskjer om deg sjølv som er det avgjerande, men kva Herren som kjenner hjarta seier om oss. Der sanninga kjem inn i menneske hjarta, der vert det røverbol, kalka grav og dødningbein. Men der vert også lengten etter frelsa og liv røyndom. Då vart Jesus meir enn forbilete og lærer.

Kan du frelsa ein fortapt? Ja, vart svart, «Eg er komen for å leita etter det som er fortapt og frelsa det.» Her får ein sjå stedfortreden som ikkje kom for å tenast, men for å tena, å gi sitt liv til løysepeng for mange. Ja, tenk på han som med sitt blod betalte for alle røver hjerter. Han som reiv ned gjerdet sin skillevegg fiendskapen mellom Gud og mennesket. Han

som blei gjort til synd for oss, so vi skal verta rettferdige for Gud i han. Han som vart gjeven under Guds dom for våre synder, og oppvekt til vår rettferdigjering. Ja tenk på han Jesus Kristus, som for oss har vorte visdom frå Gud, og rettferd, helging og utløysing.

Å tenkja, sjå på, og rekna med Herren Jesus, det har stor plass i Guds ord. Tenk på Abraham i det han måtte gjennom leva, som ved Guds kall kunne ta ut fra Ur. Og som ved trua på Guds lovnad kunde ofra Isak. For han tenkte at Gud var mektig til å vekja opp fra dei døde, og han fekk han og liksom att derifrå.

Sjå på David, mannen etter Guds hjarta. Den store mektige konge står for Gud som morder-. Høyr kva han seier: Gud ver meg synder nådig etter di miskunn! Sletta ut mine brot etter din store godhug.- Offer for Gud er ei sundbroti ånd, og et sunbrote hjarta vil du Gud ikkje forsmå. Vi ser han vende seg til Guds miskunn og nåde. Han vart ikkje bortvist. Nei, han vilde æra og prisa Herrens miskunn.

Vi må nemna Peter, han som so gjerne vilde leva og døy for sin Herre, også han måtte få sjå og erfara i sitt liv at det måtte ein stedfortreder til.

Høyr kva han seier: «De veit at de ikkje med forgjengelige ting, sylv eller gull, vart frikjøpte frå dykker forfengelege ferd, som de hadde arva i frå fedrene, men med Kristi dyre blod som blodet av eit

ulastande og lytelaust lam. 1. Pet. 1. 18-19. Ja, tenk på han, Jesus, han som elsker oss, og gav seg sjølv for oss.

«Hvorfor henger han der på forbannelsens tre?

Jo, fordi dine synder er der.

Hvorfor roper han så av sin Fader forlatt?

Kunn for dig, for din sjel det jo er.

Se, se, se og lev!

Det er liv i å se på det Golgata kors,

Ja, just nu er det liv og for dig.»

*Odd Dyrøy*

Framh. frå forr. nr.

## VED TRO!

*Gal. 3, 9-14*

av Einar Kristoffersen

Det var en som fortalte om sin omvendelse, og sier da han så alt håp som ute: Jeg hadde belaget meg på å gå fortapt. Men i denne stillingen åpenbarte Gud evangeliet for ham. Det var ikke snakk om å velge noe som helst for hans vedkommende, men midt i døden fikk han høre *livets ord*. Jeg var fortapt og så ingen vei, da så jeg blodet, ja blodet, synger sangeren. Hva var så min rolle i dette her? Jo, jeg var fortapt og så ingen vei. Ingen vei å velge! Da dør ditt eget! Men du kan tro hjertet roper i en slik nød, og så kan Herren åpenbare, hva *Han har valgt*, for oss. Da roser vi oss av Herren (1 Kor. 1, 31). Det var Han som gjorde det.

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet Han ble en forbannelse for oss... v13. Det er en som har gått i *ditt* sted. Har du bruk for det? I så fall er du på frelsens vei! Det er *det* som skiller flokken. Ikke hvor store gjerninger du har gjort ved Hans navn, hva du er blitt brukt til, hvor langt du er kommet på helligjørelsens vei osv. (Se. f.eks. Mt. 7, 22-23), men behovet for *stedfortrederen*.. I dette blir det nemlig åpenbart om det er *sannhetens ånd* du har! Frelsende tro er den tro som ikke kan være borte ifra nådestolen, men må til Jesus og har sitt liv og *eneste* håp i Ham. Slik blir nemlig det menneske som sannhetens Ånd, får opplyse, og det er slike Han tar seg av. Den som selv har noe å bidra med, han skal få gå hele veien selv, bare for å ende i fortapelsen, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn. I Joh. 3, 36 står det at den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham. Guds vrede er da altså over deg nå! Du sier kanskje at Guds vrede er slukket? Ja, men det er i *Kristus*. Merk deg det! Det er altså ikke noe vi skulle være så redde for, som det å komme bort ifra troen. Og når du også vet, at det er det som ligger nærmest for deg, skulle du frykte det desto mere. Det gamle menneske er fortsatt vantro! Det gamle menneskets tro, det er vantro!

Når det gamle menneske utifra seg selv begynner å «tro» og dyrke

Gud, da får vi det som kalles Kainsk åndelighet. Og det var flere ting som særpreget Kain. Hans åndelighet. Bl.a. så ofret han til Gud av det han selv hadde arbeidet fram, (tenk i den forbindelse på all tale i dag om innsats for Herren, full overgivelse osv.) og han mente og forventet at det skulle bestå for Gud. Hva var det så Kain egentlig trodde på? For det var jo ikke på Gud! Nei, det var på det offer han selv la på alteret. Men Herren er ikke interessert i våre offer (Mt. 12,7), men i, at vi tror på Hans offer, nemlig Han som Han har sendt, Jesus (Joh. 6,29).

At loven var lagt ned i Kain, ser vi av at han bragte offer, men i motsetning til sin bror Abel, så kjente han ikke til evangeliet, men så bare til den «nåde» han skulle få for *sitt offers skyld*. Og dette er *alltid* det naturlige menneskets gudsdyrkelse, eller «evangelium», om du vil.

Så er det enda et trekk ved Kains åndelighet det er verd å stanse ved. Mens han selv dyrket og ofret til Herren, la han sin bror for hat. Og dette kunne leve side om side hos Kain. Slik er det derimot ikke, hos den som virkelig lever med Herren, og Johannes skriver da også om denslags tilfeller i sitt brev, at det menneske er *i mørke*, og altså utenfor samfunnet med Gud. (1. Joh. 2,9). Troen har sin frukt, og dette er frukten; mørket viker bort og det sanne lys skinner (1 Joh. 2,8). Hvilket ikke vil si annet enn at

Jesus som er det sanne lys (Joh. 1,9), vinner rom og skikkelse i oss. Og der hvor det sanne lys kommer inn, må mørket vike. Et slikt menneske bærer fremdeles på den gamle natur, men mørket dømmes å være mørke! Dette skjedde ikke hos Kain, og *mørket i hans indre*, viste seg omsider i det ytre, i den *mørkets gjerning*, at han slo sin bror ihjel.

Paulus beskriver Abraham her i Galaterbrevet som de *troendes* far. Han talar om den *troende* og ikke den *gjørende* Abraham. Og vi vet jo utifra Guds eget ord her og mange andre steder, at Abraham nådde fram ved sin *tro*, men det var ikke Abrahams tro i seg selv, som ble ham til frelse, for Abraham var like lite istrand til å tro han som oss, om det lå på ham. men det var det Abraham trodde *på*, som ble ham til frelse, og hva Abraham trodde på, sier Jesus oss klart i samtalene med jødene i Joh. 8,56, hvor Han sier: Abraham, eders far, frydet seg til å se min dag; og *han så den* og gledet seg. Det var det som ble Abraham til frelse, at han *så Kristi dag..* Evangeliet ble åpenbart for ham, og han ble frelst han på samme vis som vi blir det. Nemlig ved å få troen skjenket som *en gave*, ved å høre evangeliet forkynt.

Abraham ble frelst ved å høre om og tro på den Kristus som skulle komme, og vi blir frelst ved å høre om og tro på den Kristus som har vært her. Og *det* er din frelse nemlig at Han *har vært her!* Og

kan du ikke tro det holder, det som Gud selv har gjort, hvordan kan du da tro at ditt eget verk skal holde? Men nå sier Guds eget ord oss det så klart, som om Han skulle ha sagt oss det med lydelige ord, like ifra himmelen, at *det holder*. Og sier Herren oss at det er *nok*, da er det *synd* og *vantro* å legge noe til! For et herlig evangelium! Han har gjort alt, jeg skal ingenting gjøre.

Jesus sier i Joh. 3, 13, at *ingen* er steget opp til himmelen *uten* Han som er steget ned ifra himmelen, det er Menneskesønnen som *er i* himmelen. *Ingen, uten Ham!* Ingen kommer til Faderen uten ved Ham (Joh. 14,6), men du som tror finnes i Kristus, og Kristus, Han er ved Faderens høyre hånd i det høye. Slik går et menneske inn i Guds rike, og derfor sier Jesus; jeg er **VEIEN** (Joh. 14,6). Og i Ef. 2,6, at Han *har* satt oss *med Ham* i himmelen, *i* Kristus Jesus.

Frelse er altså ikke at Jesus skal hjelpe og støtte deg til himmelen, men at Han har gått like inn i helligdommen *i ditt sted*. Det står at han, ved en evig ånd bar *seg selv* frem som et ulastelig offer for Gud (Hebr. 9,14), så du kommer altså for sent med *dine* offer. Det står da også videre i Hebr. 9 v14, at hans blod nettopp skal rense vår samvitighet for *døde* gjerninger, til å tjenne den *levende* Gud! Han som virker alt i alle (1 Kor. 12,6).

Det hele er altså ikke ved *gjøren*, men ved *tro*. La Guds eget ord si

oss det; men loven har *ikke noget* med troen å gjøre. v12.

Men da det jo er ved troen vi hører Jesus til og bevares i samfunnet med Ham så kan vi og regne med, at samtlige angrep går ut på å frata oss *troen*. Se f. eks. på disse som kom til galaterne. Det finnes mange av denslags også i dag, som vil gjøre oss til «mer enn kristne». For en kristen er i all enkelhet en som har fått forlatelse for sine synner!

Du kan bare komme til tro ved *ordet*, så djevelen vet nok hva som skal til for å gå fortapt. Vær sikker på det! Så sa da også Jesus de alvorlige ord, i Luk. 8,12, at når ordet er sådd i hjertene; så kommer djevelen og tar ordet bort fra deres hjerter, forat de ikke skal *tro* og bli frelst.

Dette skal vi ha i tanke, og så få ta imot Guds ord om *våre* gjerninger, at de *ikke* fører frem, og om *Hans* gjerning; se *alt er gjort ferdig* (Mt. 22,4 og Luk. 14,17).



# Rock and roll – bibelen og sinnet

## Fra en Dansk traktat

I en tid hvor rock and roll-vanvidet feier hen over verden, er det på sin plass å stille spørsmålet: Hvilen slags musikk kan en kristen lytte til? Selv kristne unge lar seg rive med av rytmene og tempoet i rock and roll. En, som i ti år har undersøkt virkningen av denne musikk, beskriver den som farlige-re enn heroin.

### Av Tom Allan (25 år)

Vi vil la skriften være grunnlag for våre overveielser angående dette vesentlige spørsmål. I Rom. 12,2 leser vi: «Skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hvad som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne!»

Her sier Paulus, at vi ikke må skikke oss lik med denne verden – ikke la oss presse inn i dens mønster, men la oss forvandle; det må skje en radikal forvandling gjennom en fornyelse av våre sinn. Hensikten med denne forvandling er, at vi må kunne etterprøve eller bli klar over, hva som er Gud gode, velbehagelige og fullkomne vilje.

Paulus sier med andre ord, at vi ikke er istrand til å kjenne Guds vilje, hvis vi ikke har et fornyet sinn. Vi har behov for å ha så rent et sinn, at vi kan kjenne Guds vilje med våre liv. Mange unge av idag

er meget likegyldige, når det gjelder å kjenne Guds vilje med dem. De har ikke dette fornyede sinn, som er følsom overfor den allmektige Guds tanker.

Guds retningslinjer for, hva vi kan lytte til, kommer klart til uttrykk i Rom. 12,2. Vi bør ta fullstendig avstand fra all musikk, som ikke fremmer den fornyende prosess av våre sinn, som gjør det mulig for oss å kjenne Gud vilje, og som virker, at vi blir mer og mer preget av Kristus.

Det neste vers vi vil se på, er Hebr. 4,12.

«For Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tweegget sverd og trenger igjennom, inn til det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tan-ker og råd».

Her får vi vite, at Guds ord atskiller tre ting: sjel og ånd, ledemot og marg, tanker og råd. Vi vil her bare beskjefte oss med atskillelsen av sjel og ånd. Det er umulig å kunne skjelne mellom sjelelige og åndeli-ge ting, hvis vi ikke har et godt kjennskap til Guds ord. Derfor er det foreldres plikt å fastsette en standard for de unge, da disse ikke selv kan skjelne. De har ennu ikke hatt tilstrekkelig tid til å studere Guds ord så grundig, at de kan skjelne mellom det sjelelige – det,

som appelerer til kjødet – og det som appelerer til ånden, og som bringer oss nærmere Gud.

I Ef. 5,19 oppfordres vi til å synge «*salmer og hymner og åndelige sanger*». Mange eldre mennesker sier: «Jeg kan ikke noe med den moderne musikken» En slik uttalelse bør ungdommen ikke lettsindig avvise med ordene: «Å, det er deg, som ikke kan følge med tiden. Dette er vår musikk; du hadde din..» Når de fleste eldre kristne sier: «Den nye musikk er foruroligende. Jeg stiller meg skeptisk overfor tempoet. Jeg har betenkelsigheter angående noen av dem som opptrer» – da er det på tide for de unge å si: «Hvorfor er du betenkta? Hjelp meg». Bare de som kjenner Guds ord, kan skjelne mellom åndelig og sjælelig.

Den standard for kristen musikk, som her anføres, er, at all musikk som appelerer til sjelen – den kjødelige natur – i stedet for til ånden, bør en kristen ta klart avstand fra.

Vår neste henvisning finner vi i Es. 26,3

«Den som har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred, for til deg setter han sin lit..»

Her er standarden den, at enhver form for musikk, som hindrer meg i å ha mitt sinn rettet mot Jesus Kristus, må ikke få noen plass i mitt liv.

«Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i Kristus Jesus.

For øvrig, brødre, alt som er sant, alt som er ære verdt, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er elskelig, alt som tales vel om, enhver dyd, og alt det som priselig er – gi akt på det!» Fil. 4,7-8.

Paulus nevner her åtte gode egenskaper. En kristen bør ta klart avstand fra all musikk og sang, som ikke kan forenes med disse egenskaper. Når vi har lyttet til musikk, bør vi kunne si: «Prise Herren for den musikken.» Videre leser vi i Matt. 22,37-38. Også i disse vers kan vi finne Guds standard for, hvilken musikk en kristen kan lytte til.

«Han (Jesus) svarte: Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av hele din sjel og av all din hu. Dette er det største og første bud.»

Vi skal elske Herren vår Gud av hele vårt hjerte, av hele vår sjel og av hele vårt sinn. All sang og musikk som hindrer oss i det, er skadelig for kristne å lytte til og må avvises. Vår siste henvisning finner vi i Ef. 6,11-13.

«Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep; for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens her er i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrommet. Ta derfor Guds fulle rustning på, så I kan gjøre motstand på den onde dag og stå etter å ha overvunnet alt.»

Vi kristne har latt oss bedra – ikke av kjød og blod, ting som vi kan ta og føle på og si: «Dett er

galt; det ser jeg tydelig». Nei, bedraget gjelder vår underbevisthet. Våre sinn er blitt angrepet av ondskapens åndemakter, som er ute etter å tilintetgjøre vår kristne erfaring og rive oss bort fra Guds nærværelse. Derfor sier Paulus indirekte her: «Vær på vakt. Fienden er listig og virker i det skjulte. Du ser ikke hva som foregår. Det er noe hemmelighetsfullt, og du ikke kan ta og føle på. Vær forsiktig. Ta deg i akt!»

All musikk, som ikke hjelper meg i kampen mot Satan og ondskapens åndemakter i himmelrommet, må jeg ta klart avstand fra.

### Vurdering Av Rock And Roll.

Når vi skal vurdere, hvilken plass rock and roll bør ha i en kristens liv, må vi først undersøke innholdet i det, som spilles og synges. Hva er det for ord man bruker?

Det er fem hovedemner i rock and roll: sex, narkotika, opprør, falsk religion, (allminneligvis en av Østens religioner) og demoner.

Uten å være klar over det har mange av oss gjennom rock and roll vært utsatt for angrep på våre sinn. Det har vært en slags underjordisk virksomhet fra djevelens side. Jeg har selv vært fanget i noe slikt. Da Gud talte til meg, var jeg ung student på universitetet. Hjemme hadde jeg aldri fått lov å lytte til denslags musikk; nå hørte jeg rock and roll overalt i et «godt» kristent kollegium, og jeg ble greppt av denne musikk.

En dag, da jeg lyttet til en av mine rock-plater, talte Herren til meg og sa: «Tom, bemerk ordene i den musikk, du lytter til». Jeg tenkte: Det ville vel ikke skade, om jeg gjorde det. Men det var nettopp det det gjorde.

Mitt første forsvar var: «Men Herre, jeg hører ikke etter ordene: jeg liker musikken».

Det er riktig, at man i mye av rockmusikken ikke kan oppfatte ordene, men det er nettopp heri djevelens trick består! Det er på dette punkt, vi har latt oss bedra. Ordene festner seg i underbevistheten. I dag kan jeg sitere atskillige av de sanger, som jeg dengang lyttet til. Skjønt ordene var mystiske og uklare, lå de i min underbevisthet, inntil de en dag begynte å dukke opp i mitt sinn. Nå var jeg meg bevisst, hva jeg hadde lyttet til.

Jeg gikk til universitetets psykolog for å få rede på dette spørsmål. Jeg spurte ham, om mitt sinn virkelig var mottagelig for ord, som jeg lyttet til men ikke kunne oppfange betydningen av med mitt ytre øre. Kunne mitt sinn allikevel oppfange dem? «Ja, uten tvil», svarte psykologen.

Foreldre, er dere klar over, hva deres barn lytter på? Tenk på, hvor motagelig og bøyelig deres sinn er i de unge år. Elsker dere dem så høyt, at dere går inn til dem og finner ut hva det er for ord, som dundres inn i deres unge sinn? Eller sier dere istedet: «Kan dere ik-

ke dempe musikken litt», eller «dukk døren!»

Kristne venner, la oss ikke være likegyldige, når det dreier seg om sangens innhold og karakter. Vi gjentar de fem hovedemner i rockmusikk: sex, narkotika, opprør, falsk religion og demoner.

### **Undersøk De Ansvarliges Livstil.**

Det er viktig å undersøke den livsstil, rock musikkens forfattere, komponister og sangere går inn for. Hvordan oppfører de seg på scenen og privat? Deres personlighet kan kjennes i deres musikk. Enhver musiker kan fortelle deg, at man må legge noe av seg selv i musikken.

Må jeg stille deg et nærgående spørsmål? Hva tror du, en komponist og sangforfatter, som ikke er født på ny, kan gi en alvorlig, gjenfødt kristen, hvis livsmål er å bli mere lik Jesus?

La deg advare av rapporter om noen av de ledende rock and roll-stjerner. En, som har ribbet våre unge for millioner av kroner, tilstår at han er biseksuell (tvekjønnet). En annen bekjenner, at han drikker meget. En sangerinne, som blir hyllet som alle tiders mest vellykkede, sier, at hennes drøm er å forføre en prest.

Forts. neste nr.

## **Arbeid for Gud virker**

*Fil. 2, 12-16*

Derfor, mine elskede, likesom I alltid har vært lydige, så arbeid, ikke bare som i mitt nærvær, men nu meget mere i mitt fravær, på eders frelse med frykt og beven; for Gud er den som virker i eder både å ville og å virke til hans velbehag. Gjør alt uten knurr og tvil, forat I kan være ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblant en vanartet og vrang slekt, iblant hvilken I viser eder som lys i verden, idet I holder frem livets ord, tilros for meg på Kristi dag, at jeg ikke har løpet forgjeves eller arbeidet forgjeves.

I det mektige avsnitt i Fil. 2 fra vers 6-11 er det egentlig ikke forsoningen eller stedfortredelsen, apostelen vil forklare eller fremhevet er Kristi eksempel som forbilde for et kristent liv, som tindrer for hans indre blikk (sml. Joh. 13,15).

Men Kristi eksempel kan ikke beskrives, uten at hele frelsen kommer med, for dette eksempel er blitt til, mens han arbeidet på vår frelse. Det var for å vinne frelsen til oss, han gav avkall, ble menneske og ydmyket seg helt ned til døden på et kors. Det hadde han ikke behøvd for sin egen skyld,

men for vår skyld måtte han gå den veien, og Faderen har lønnet ham for alt dette ved å gi ham navnet over alle navn.

I sin fornedrelse hadde han møye og besvær med våre synder (Es. 43,24), og da han gikk inn i de tre mørke timer på korset, så det ut for ham, som det forutsies hos Esaias: «Min møye er spilt, på tomhet og vind slet jeg meg opp». (dansk overs.) Men det endte likevel med Guds fulle anerkjennelse, og det skal munne ut i hele universets anerkjennelse: Jesus Kristus er Herre!

*Vers 12* viser tilbake til hans arbeide for vår frelse: «*Derfor*, mine elskede!» Når Jesus har satt så meget inn for den saks skyld, må den også være av ytterste viktighet også for oss selv. Det er nemlig mulig å gå glipp av alt, som han har vunnet til oss. Det skjer, hvis vi forblir ulydige mot evangeliet.

Det er svært forskjellig, hvordan dette vers blir oppfattet. Lovtrellel forstår det som en oppfordring til selv å fortjene sin frelse ved å arbeide med frykt og beven, så han etterhånden får «spart sammen» til en frelse. Men det arbeide er dømt til å mislykkes ifølge Fil. 3,6. Her er ikke tale om den *trellefrykt*, som nevnes i Rom. 8,15, for det er jo Guds barn, det skrives til.

Men hva er det da for en frykt? Mon ikke svaret ligger i Jer. 32,40: «Min frykt legger jeg i deres hjerter, så de ikke viker fra meg.» Var det ikke den frykt, som fikk Jesus

til å arbeide så usigelig hårdt for vår frelse? Han visste, at uten arbeid ville han miste oss for tid og evighet. Var det ikke *kjærighetens* frykt for, at vi syndige skapninger måtte fortapes, hvis ikke han slet til døden imot alle syndens og Satans krefter med all den kraft og evne, han eide - slet i en slik grad, at han uttømte seg selv, ja, sin sjel til døden?

Nettopp derfor er det heller ikke i dette vers tale om å fortjene frelsen, for den har Jesus fullbragt, og det er frelestes mennesker, det skrives til. Det tales ikke noe om å legge noe til den grunnvoll, som er lagt ifølge 1 Kor. 3,11 det ville være bespottelig å vanære det verk, som Gud selv har anerkjent. Så sant Jesus ble gitt for våre overtredelser og oppreist til vår rettferdigjørelse (Rom. 4, 25).

Enhver anstrengelse i retning av «grunnforbedring» ved frelsen ville være den sikre vei til å gå glipp av frelsen. Derfor taler Bibelen ofte om den *rette* frykt i forbindelse med å nå troens mål: «Og når I påkaller som Fader ham som dømmer uten å gjøre forskjell, etter enhvers gjerning, da ferdes i frykt i eders utlendighets tid» (1. Pet. 1,17). «Tjen Herren med frykt og juble med beven!» (Sl. 2,11).

De gamle talte ofte om «Herrens frykts Ånd», og de kjente den. Derfor sang de av hjertet: «La meg vandre varlig, verden er så farlig, jeg er redd for meg», og derfor havnet de heller ikke i selvsikker-

het, som om de hadde deres på det tørre (Åp. 3,17). De var redde for å trå feil og komme bort fra Jesus og trangen til hans nåde. Nettopp denne angst er Herrens egen frykt, som han har lagt inn i våre hjerter sammen med troens gave.

Det er nettopp vissheten om å eie frelsen, som er den klare forutsetning for å kunne engstes for å miste den betrodde skatt! Derfor hører frelsens trygghet sammen med den frykt, apostelen skriver om her. En kan ikke engstes for å miste noe, en slett ikke eier. Denne frykt er med til å bevare en kristen. Gud sier jo selv, at han legger den inn i våre hjerter, «så de ikke viker fra meg».

Den frykt betyr altså, at Gud ikke vil miste dem, men beholde dem hos seg. Du var jo aldri redd for, at du skulle komme vekk fra Gud, før du var kommet til ham, og den frykt, Gud nå deler med deg, fordi han ikke vil av med deg, er en gave fra ham til deg.

Selv om du ved omvendelse og tro på Jesus har fått hjertet innstilt på målet, har du ikke nådd det ennå. «Begynt er ikke endt, det må du vite». Og når din frelse har kostet Jesus så meget, må det være fryktelig å gå glipp av den. Den mulighet ligger nær, inntil målet er nådd.

Du skal ikke arbeide med trellefrykt, men i ærefrykt for Herren og være lydhør overfor ham. Og navnlig skal du la denne frykt ar-

beide med deg, så du blir hos Herren.

Rent umiddelbart ser det ut til, at v. 12 legger hele ansvaret over på oss med å arbeide på vår frelse, men med det, vi har sett foran, blir det den fineste harmoni med *vers 13-14*: Arbeid for Gud er den, som virker. Leserne får den ros at de alltid har vært lydige (v. 12), og i frelsens sammenheng betyr dette alltid troslydighet mot evangeliet, mens fortapelsen er en frukt av ulydighet mot evangeliet (2 Tess. 1, 8 og 1 Pet. 4,17).

Hvordan blir man frelst? Ved å ta imot evangeliet om Jesus i tro. Hvordan blir man bevart i frelsen? Ved å fortsette, som man begynte (Kol. 2,6). Det er den *stadige* lydighet mot evangeliet, som er det rette «arbeide på vår egen frelse». Derfor står det i 1 Kor. 15,1: «Jeg vil minne dere om det evangelium, som jeg forkynte dere, som I også tok imot, som I *stadig* står i, og som I også *freleses* ved, hvis I da holder fast ved det ord....». Akkurat den samme tanke møter vi *her* i v. 16, hvor leserne oppmuntres til å ferdes som himmellys i verden, mens de *holder fast* ved livets ord.

Hvis en kristen forsømmer det arbeide på sin frelse, som består i å holde fast ved livets ord, så tror han til ingen nytte, sier apostelen. Men arbeider han med det, så arbeider livets ord i ham, og da blir nåde og fred ham stadig rikere til del (1 Pet. 1,2).

Legg merke til at v. 13 står som

en begrunnelse for v. 12: Oppfordringen til å arbeide på frelsen kommer, *fordi* Gud er den, som virker alt i oss- også den lydighet, at vi tror evangeliet. Derfor blir en vensentlig del av arbeidet på vår frelse nettopp å la Gud komme til å virke, ikke stå evangeliets virkning imot, men la det få fritt løp inn i hjertet igjen og igjen (Es. 27,3). Når Gud virker i oss, skjer det ikke direkte i fra himmelen, men alltid igjennom evangeliet, for deri er Guds kraft virksom. Så lenge vi henger ved evangeliet, kan vi regne med, at Gud fortsetter med å virke (Fil. 1,6). Han virker ikke bare troen ved evangeliet, men også det å ville og å virke.

Paulus kjente selv til å ha viljen til det gode uten derfor å eie evnen til å utføre den. Han taler meget klart om det i Rom. 7, 14ff. Han eier det nye, gjenfødte sinn, men har oppdaget, at han ikke kan få sinn og handling til å stemme overens. Det blir manglende et ledd imellom dem, for når han ønsker å gjøre det gode, har han oppdaget, at det onde ligger ham nærmest. Det strekker ikke til å ha godt i sinne. Den gode vilje må omsettes

i handling, og nettopp her er det, Gud setter inn med å virke «både å ville og å virke, for at hans gode vilje kan skje.»

Fordi Paulus kjente nødvendigheten av Gud virke, skrev han i 2 Kor. 3,5: «Ikke at vi av oss selv duer til å utenke noget som av oss selv, men vår duelighet er av Gud, som gjorde oss duelige til å være tjenere for en ny pakt.» Han taler også om å drives av Guds vilje og av hans Ånd: «Gud.... virker alt i alle... alt dette virker den ene og samme Ånd» (1 Kor. 12,6 og 11).

Herav drar noen den slutning, at vi så kan nøyes med å tvinne fromme tommelfingre og bare la det stå til med hendene i skjødet. Nei, tvertimot, sier apostelen: Gud arbeider ikke for å gjøre oss arbeidsløse. Det er aldeles galt, at vi bare kan ta det med ro, *fordi* Gud virker alt. han virker jo *nettopp* for å få oss satt igang med å arbeide- han «virker i oss både å ville og å virke.»

Forts. neste nr.

